

spoluškůdcům mohl jí býti pravoplatně již pojišťovací smlouvou postoupen a že to judikatura uznává, nemá pro tento případ významu, neboť v případech oněmi rozhodnutími nejvyššího soudu řešených šlo o docela jiný skutkový základ a o jiný způsob pojištění. Na způsob pojištění, o který zde jde, vztahuje se rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu pod čís. 4461 sb. n. s. uveřejněné a to jest v souhlasu s míněním zde vysloveným, že postižný nárok spoluškůdce vzniká teprve zaplacením škody z jeho vlastního majetku. Pro tvrzení dovolatelky, že řízení odvolací trpí vadou také proto, že přihlíženo bylo při řešení tohoto případu jen k jednotlivým ustanovením pojišťovací smlouvy a nikoliv k pojišťovací smlouvě jako k celku, není opory ve spisech, neboť pojišťovací smlouvou nebyly důkazy nabízeny ani provedeny, ježto nesporný přednes stran stačil k tomu, by na jeho základě byla zjištěna okolnost pro spor rozhodná, že škodu třetím osobám nezaplatila žalobkyně ze svého majetku, nýbrž pojišťovna, plníc svou smluvní povinnost proti žalobkyni. Nemůže proto ani z tohoto důvodu o vadě řízení odvolacího býti řeči. Co dovolatelka dále uvádí s poukazem na pojišťovací podmínky jest po stránce skutkové novotou v řízení dovolacím nepřipustnou, po stránce právní jest to nerozhodno, ježto podmínky pojišťovací dotýkají se jen poměru mezi žalobkyní a její pojišťovnou, nikoliv poměru žalobkyně k žalovaným jako spoluškůdcům, který jediné při rozhodování tohoto sporu padá na váhu.

Čís. 7732.

Proti žalobě vlastnické není vyloučena námitka lstivosti při nabytí vlastnického práva.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Rv II 718/27.)

Žalobce, tvrdě vlastnictví k věci, domáhal se jejího vydání od nevlastníka. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolatelka vytýká rozsudku odvolacího soudu nesprávné právní posouzení v otázce přípustnosti námitky lstivosti proti žalobě vlastnické a tvrdí dále, že knihovní vlastník (žalobce) nabytí vlastnictví lstivě za tím účelem, by připravil kupitelku (žalovanou), které byl sporný předmět (domek) do držby odevzdán, o právo z kupu a z odevzdání. Této výtce nelze upříti oprávnění.

Nelze souhlasiti se stanoviskem odvolacího soudu, který námitku lstivosti proti vlastnické žalobě vůbec vylučuje. Názor tento vyvrácen

jest jak judikaturou býv. vídeňského nejvyššího soudu (repert. nálezů čís. 59, judikát čís. 186, Slg. v. Zv. E., Glaser-Unger 2485, 4847, 9641), judikaturou tohoto nejvyššího soudu (čís. 2580, 6053 sb. n. s.) a současně judikaturou rakouskou (Entscheid. des oester. OGH. i. Z. III. čís. 114), tak i literaturou (Ehrenzweig, System I. sv. II. oddíl § 224).

Čís. 7733.

Byla-li k rozvrhu přihlášena útratová pohledávka, zkoumá exekuční soud sám od sebe pouze, zda je pro tuto pohledávku zajištěno zástavní právo, a její pořadí. Není třeba, by věřitel, požadující útraty, výslovně prohlásil, zda žádá přikázání útratové pohledávky v rámci hypoteky za hlavní pohledávku či v rámci kauční hypoteky za vedlejší poplatky, lze-li z obsahu přihlášky a podle stavu pozemkové knihy bezpečně seznati, kterého zástavního práva se dovolává.

Nebylo-li zástavní právo pro útratovou pohledávku popřeno při rozvrhovém roku, může si zadnější věřitel stěžovati rekurem jen na to, že se exekuční soud nezachoval podle rozvrhových zásad, vyslovených v § 216 ex. ř. Zásady ty nebyly porušeny, byly-li přikázány i útraty rozvrhového řízení, jež nejsou útratami exekuce, jen když bylo pro útraty rozvrhu vtěleno zástavní právo v kauční hypotece.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 937/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud své stolice v rámci jistoty za vedlejší poplatky hypotekárně zajištěných pohledávek: firmě »K-ský pivovar« útraty vyhotovení a vkladu dlužního úpisu jakož i útraty rozvrhu a kvitance, a spořitelně v K. útraty rozvrhu. R e k u r s n í s o u d k rekursu knihovního věřitele napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá dovolacím rekurem jednak přikázání útrat vyhotovení a vkladu dlužního úpisu a útrat rozvrhu a kvitance firmě »K-ský pivovar« a jednak přikázání útrat rozvrhu věřitelce spořitelně v K., které oběma těmito věřitelům byly přiznány v rámci jistoty za vedlejší poplatky jejich hypotekárně zajištěných pohledávek. V dovolacím rekursu stěžovatel v rozporu se spisy tvrdí, že útraty rozvrhu K-skou spořitelnou nebyly účtovány v rámci její kauční hypoteky. Tato věřitelka tak výslovně učinila v přihlášce, na kterou se při rozvrhovém roku odvolala. Firma »K-ský pivovar« neúčtovala sice výslovně útraty dluhopisu, jeho vtělení a rozvrhu i kvitance v mezích kauce, kterou má rovněž pro vedlejší poplatky knihovně zajištěnou, ale obsah její přihlášky, na kterou se při rozvrhovém roku odvolala, rovněž svědčí tomu, že chtěla likvidovati v rámci oné jistoty, ježto účtuje na knihovní položky č. 52.